

dékek adták át a sorra következőknek föltétlen becsületessége, kifogástalan portékája, főleg pedig humora miatt. Kofatársai apró-cseprő civakodásaikban hozzáfordultak és ő tett közöttük föllebbezhetetlen igazságot. A „toronyalji” urak is ismerték, előre köszöntek neki. Ő meg ilyenkor megkérdezte őket, akár a polgármestert is: hogy aludt, kedves magzatom? Hogy vannak a családok?

Írástudatlan volt, de gyors fejszámolásban túltett a többiekén. Emlékezőtehetségével idézni tudta még a víz előtti város embereit, utcáit is. Többször elmondotta, hogyan menekültek Mórából lélekszakadva Gergely napjának hajnalán a Rókus felől ömlő ár elől az alsóvárosi templom, majd tovább a vasúti töltés felé. Legénybátyja, Pista ijedtében egyik eperfára mászott föl, ott kuporgott másnap délutánig. Hiába kérte a csónakon mentő katonákat, mindig leintették. Várjon: előbb jönnek az öregek és betegek, és apró gyermekekkel az asszonyok. Nem felejtették azonban ott. Ágnes néni azt is tréfásan emlegette többször is, hogy amikor szaladni kezdtek, szóltak egyik boszorkányhírben álló szomszédasszonynak, hogy meneküljön, mert ott pusztul. Ő rájuk sem hederített, de amikor nagy lihegve odaértek a vasúti töltéshez, ő már ott üldögélt, fáradtság sem látszott rajta. „Hát tudjátok, hogy az a vén tűzrevalója söprűn röpült egy-kettőre oda.”

Nem volt boldog házaselete. Hamarosan megözvegyült. Munkaszeretétét, töretlen jókedvét, társalgásban való örömét halálig megőrizte. Körülményeihez képest mindenkit segített. Jószívúságával sokszor visszaéltek, de ő ebből sohasem „okult”. Egyházának hűséges leánya volt, az új móravárosi templom kisebb hiányosságairól nemegyszer gondoskodott.

CSIKÓS ANDRÁS RAJZA